

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **M. H. M.**, narozený X,
státní příslušník Pákistánské islámské republiky,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha,

za účasti A. M., nar. X,
bytem X,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2023, č. j. CPR-26593-3/ČJ-2023-930310-V244,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2023, č. j. CPR-26593-3/ČJ-2023-930310-V244, jímž byl částečně změněn výrok a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 23. 5. 2023, č. j. KRPÚ-210451-40/ČJ-2022-040026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím byl výrok změněn tak, že podle § 50a odst. 3 citovaného zákona byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, do země státního občanství žalobce nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce požadoval rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce správním orgánům obou stupňů vytýkal, že nedostály své povinnosti přezkoumat, zda mu v případě jeho vycestování do země původu nehrozí vážná újma. Žalobce zdůraznil, že se na území České republiky (dále jen ČR) nachází nepřetržitě již od roku 1993, a za tuto dobu si vytvořil na území ČR velmi silné vazby. ČR považuje za svůj jediný domov. V případě nevyhovění pobytové žádosti bude rodinný i soukromý život žalobce rozvrácen, neboť v zemi původu (Pákistánu) již nikoho nemá, nikoho nezná, nemá tam kde bydlet a nebudou mu garantována základní lidská práva. Žalobce správním orgánům obou stupňů vytkl, že nezkoumaly, zda se žalobce může obrátit v zemi původu na státní orgány s žádostí o sociální pomoc, resp. zda je reálné, že takovou pomoc obdrží, a tato pomoc bude dostatečná k tomu, aby mohl žít důstojným způsobem. Dle žalobce nebylo řešeno, zda mu bude v zemi původ (s ohledem na jeho dlouholetý pobyt v ČR, kde žije jeho rodina a on zde má veškeré zázemí, a s ohledem na situaci v Pákistánu, životní úroveň a bezpečnostní situaci, jakož i situaci v oblasti sociální pomoci) garantován život v důstojných podmínkách, a zda mu skutečně bude umožněn pravidelný styk s rodinou. Vzhledem k tomuto vážnému nedostatku tak není žalobci garantováno, že nedojde k porušení čl. 8 Evropské úmluvy, a tedy v jeho případě nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života, a to jeho i jeho rodiny.
3. Žalobce poukázal na to, že je rodičem čtyř již zletilých dětí, kteří jsou občany ČR a na území ČR také žijí a mají k žalobci silné citové vazby. Žalobce se přitom s ohledem na záznam v trestním rejstříku nebude moci po dobu nejméně několika let za svou rodinou do ČR vrátit, když podmínkou krátkodobého víza je trestní zachoalost žadatele, a žalobce byl na území ČR soudně trestán.
4. Žalobce dále namítal absenci přezkoumatelných úvah týkajících se přiměřenosti napadeného rozhodnutí, kdy správní orgán prvního stupně toliko konstatoval, že rozhodnutím nebude do rodinného či soukromého života žalobce zasaženo s odkazem na možnost získání jiného pobytového oprávnění (např. podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění), ačkoli mu musí být známo, že taková žádost nemůže být úspěšná vzhledem k absenci trestní zachoalosti žalobce. Taková úvaha k otázce přiměřenosti, kdy žalobce dokonce namítal porušení mezinárodních dokumentů jako je Evropská úmluva či Úmluva o právech dítěte, je naprosto nedostatečná a následkem této vady je nepřiměřenost rozhodnutí a nezákonnost z důvodu absence řádného vypořádání se s dopady rozhodnutí do soukromé sféry žalobce, i celé jeho velké rodiny žijící na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Dle žalobce správní orgán prvního stupně ve svých úvahách nevysvětlil přezkoumatelně, proč rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale i jeho dětí. Žalovaná dle žalobce uvedený nedostatek v napadeném rozhodnutí nezhojila. Závěr žalované, že děti žalobce jsou již dospělé, a proto není napadené rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie (dále jen „EU“) nepřiměřené, je pak nepodložený a nepřezkoumatelný, neboť nevychází ze všech rozhodných skutečností daného případu. Skutečností, že dojde k rozvratu rodiny, kdy všechny děti jsou občané ČR, a tedy dopad rozhodnutí do jejich života bude o to větší a požadavek na ochranu práv spojených s jejich občanstvím ČR o to intenzivnější, se žalovaný dle žalobce nezabýval vůbec, ani se nevyjádřil k otázce souladu rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, či Úmluvou o právech dítěte. Napadené rozhodnutí je tak zjevně nepřezkoumatelné, a vydané v rozporu s principem materiální pravdy.
6. Protože důsledky napadeného rozhodnutí mají dle žalobce dramatický dopad do rodinného a soukromého života žalobce a celé jeho rodiny, porušuje dle žalobce napadené rozhodnutí čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a znovu poukázal na okolnosti daného případu s tím, že nucené vycestování by znamenalo nejen rozvrácení rodiny, ale také ztrátu vzájemného kontaktu, když by s ohledem na archaický způsob života a nedostatečný rozvoj technologií, nebylo možno garantovat ani to, že se žalobce bude schopen (objektivně z technický i finančních důvodů) kontaktovat pravidelně s rodinou prostřednictvím internetu. Žalobce uvedl, že země jeho původu je zemí porušující lidská práva a svobody, zemí politicky a bezpečnostně nestabilní, resp. nebezpečnou, kdy na jeho území hrozí sektářské násilí ze strany různých fundamentalistických skupin, či jiných, zejména drogových kriminálních subjektů, a zároveň na území probíhají vojenské operace. Žalobce zdůraznil, že nemá fakticky žádnou možnost v případě vycestování získat jiné pobytové oprávnění, když nejen, že na nižší pobytová oprávnění není právní nárok, ale podmínkou jejich udělení rovněž trestní záchovalost, kterou žalobce nesplňuje. Dle žalobce napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu, zda ochrana veřejného pořádku, resp. aktuální nebezpečí, že žalobce bude nadále veřejný pořádek porušovat, převažuje nad intenzitou zásahu do jeho rodinného a soukromého života.
7. Žalobce má za to, že správní orgány mohly s ohledem na oprávněné zájmy žalobce a jeho rodiny odstranit nepřiměřenou tvrdost zákona, tzn. mohly situaci žalobce označit za takovou, kde vycestování žalobce není možné ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobci hrozí skutečné nebezpečí, jímž je rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejména čl. 8 Evropské úmluvy. Žalobce by tak mohl následně uplatnit postup dle ust. § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a podat žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpení.
8. Nakonec žalobce namítal nezákonnost postupu žalované, pokud v rámci odvolacího řízení podaného žalobcem změnila v neprospěch žalobce výrok o délce lhůty k opuštění území EU, a to jejím zkrácením z původně stanovených 60 dnů na 30 dnů.

Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby, neboť je přesvědčena, že při svém rozhodnutí postupovala v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. K jednotlivým žalobním námitkám odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s námitkami stejného obsahu v rámci odvolacího řízení vypořádala, jakož i na prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tak má za to, že přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo přistoupeno k vydání rozhodnutí podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaná je přesvědčena, že v tomto případě byly naplněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí. Bylo totiž prokázáno, že žalobce na území ČR nedisponuje oprávněním k pobytu, a proto musí být postupováno v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná zdůraznila, že v daném případě bylo přistoupeno k nejmírnějšímu a v zásadě jedinému opatření, které lze za dané situace v souladu se zákonem přijmout. Dle žalované byly přitom zhodnoceny veškeré zjištěné skutečnosti včetně okolností týkajících se soukromého a rodinného života žalobce.

10. Namítal-li žalobce nezákonnost změny části výroku napadeného rozhodnutí, pak žalovaná uvedla, že délku lhůty k opuštění území EU upravila tak, aby odpovídala změně úpravy zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 22. 11. 2022 oznámeno zahájení správního řízení vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nedisponoval žádným oprávněním k pobytu na ČR a lze mít za to, že pobývá na území ČR neoprávněně.
14. Dne 12. 12. 2022 byl proveden výslech žalobce, při němž žalobce uvedl, že si je vědom toho, že více než 4 roky pobýval na území ČR neoprávněně. Uvedl, že mu byl zrušen trvalý pobyt, který mu byl udělen v roce 1991, a to v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody za trestný čin spoluúčasti na podvodu. Do ČR přicestoval jako student, zpočátku vozil zboží z Pákistánu, živil se tlumočením, měl pekárnu a stánky, kde plnil inkoustové tiskárny, měl literární kavárnu. V průběhu pobytu v ČR se oženil s L. M., osvojil si jejího syna D. a měl s ní další tři děti – syna a dvě dcery. Všechny děti jsou občany ČR. V průběhu výkonu trestu, tj. v roce 2015 nebo 2016 se rozvedl. V době výkonu trestu však situaci neřešil. Z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn a musí splácet škodu, která činí více než 2 mil. Kč. Ve věznici jej pravidelně navštěvovali členové jeho rodiny, psali mu dopisy. Od roku 2019 bydlí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce v pronajatém bytě společně s dcerou Z., která pracuje v X, kam dojíždí. Žalobce dále uvedl, že s financováním jeho bydlení mu pomáhá rodina, on si příležitostně přivydělává, aby mohl splácet dluh. S rodinou se pravidelně stýká, její členové jej navštěvují v bytě v X, kde se pořádají i rodinné oslavy, slaví společně Vánoce. V Pákistánu byl s bývalou manželkou od doby, co žije v ČR, pouze 1x. Během pobytu v Pákistánu se narodil syn Z., ale manželce se tam nelíbilo, nechtěla si zvykat na nové podmínky, tak se vrátili zpět do ČR. Od té doby v Pákistánu nebyl. O cestovní pas, který mu byl vystaven 20. 8. 2021, zažádal online, byl mu zaslán kurýrní službou z Berlína. Ke svým vazbám v Pákistánu žalobce uvedl, že v této zemi nikoho a nic nemá, žil tam 17 let, nemá tam žádné příbuzné, žádný majetek a nechce opustit svou rodinu, která žije v ČR. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce sdělil, že se cítí zdravý, nebere žádné léky, nikde se neléčí, podle zubního lékaře má rakovinu ústní dutiny, ale žádné problémy necítí. Dále uvedl, že je na svých dětech a ony na něm citově závislé. On je na nich závislý rovněž finančně. Poukázal na to, že dcera A. kvůli nejistotě, jak to s ním bude, navštěvuje lékaře a bere antidepresiva. V ČR se stýká pouze se svou rodinou – dětmi a vnuky od osvojeného syna D. V ČR má ekonomické závazky – dluhy a závazky spojené s výkonem trestu. Pokud jde o společenský život, občas chodí někam se svou dcerou A., např. do divadla. Žalobce uvedl, že pokud by byl odloučen od rodiny, skončila by celá rodina na psychiatrii.

15. Dne 18. 1. 2023 byla jako svědkyně vyslechnuta dcera žalobce Z. M., která ve své výpovědi uvedla, že jí je známo, že otci hrozí vyhoštění, celou situaci řeší pomocí právníka. Domnívala se, že otec pobývá v ČR neoprávněně od doby, kdy byl propuštěn z výkonu trestu a na území ČR se zdržuje kvůli ní, neboť se o ni staral, v té době ona studovala střední školu a měla s otcem bližší vztah než s matkou. Svědkyně uvedla, že si neumí představit, že by nezůstal s ní a ostatními členy rodiny. Ona, stejně jako ostatní členové rodiny, otci se vším pomáhá, i finančně, a protože žijí spolu, jsou si navzájem největší oporou. Zdůraznila potřebu vyřešit celou situaci, neboť otcova rodina v Pákistánu nežije a on se nemá kam vrátit. Ohledně společného soužití s otcem vypovídala shodně jako žalobce s tím, že žijí v bytě 2+1, ona platí poplatky a její sestra s bratrem hradí nájemné. Otec chodí občas tlumočit, většinou se stará o domácnost. V době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, tak jej pravidelně, 1x měsíčně navštěvovala, o trestné činnosti, jíž se měl žalobce dopustit se spolu nebavili. V letech 2013 – 2017, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, tak se o ní staral převážně bratr, matka se odstěhovala ke svému příteli. O zdravotním stavu svého otce nic bližšího nevěděla, pouze uvedla, že se s ničím neléčí. Dále sdělila, že otec nedodrží muslimské zvyky, ona byla vychovávána podle českých tradic. K případnému odloučení uvedla, že by to bylo špatné pro celou rodinu, kterou drží pohromadě právě otec, a nejhůře by to nesla její sestra A., která by se zhroutila.
16. Jako svědkyně byla dne 7. 2. 2023 vyslechnuta i druhá dcera žalobce A. M. Ta ve své výpovědi uvedla, že pracuje jako diplomovaná zdravotní sestra na infekční klinice na Bulovce v Praze, občas přespává na ubytovně, ale jinak bydlí společně s žalobcem a sestrou Z. v X, a to zhruba 4 roky. Ke vztahům v rodině a významné roli žalobce vypovídala shodně jako její sestra Z. s tím, že i ona měla bližší vztah k otci než k matce, otec všechny v rodině spojuje, všem pomáhá, všechny oslavy se konají u něho. Nájemné hradí ona, občas jí vypomáhá bratr, na některých nákladech se podílí Z. Nákupy pro domácnost financuje svědkyně spolu se sestrou. Svědkyně uvedla, že měla psychické problémy, a neumí si představit, jak by zvládala situaci bez přítomnosti svého otce, a co by s ní bylo, pokud by nevyšlo otci pobytové oprávnění. Svědkyně uvedla, že se léčí na psychiatrii, kam dochází každý měsíc a bere antidepresiva. V době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, tak je pravidelně navštěvovala, psala mu dopisy, on se o všechno zajímal. S obsahem trestního spisu se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

seznámila, otec se z toho ponaučil, od závadné společnosti se odloučil a uvědomil si, že existují jiné životní hodnoty, např. rodina. Otec se s ničím neléčí, nemá informace o jeho aktuálním zdravotním stavu. Kdyby došlo k odloučení, dotklo by se to všech členů rodiny. Svědkyně uvedla, že žalobce má maminku, které je 90 let a přijede se strýcem svědkyně na 14 dní za žalobcem do ČR. Oba žijí trvale v Dubaji. V Pákistánu žalobce nikoho nemá.

17. Správní spis dále obsahuje rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2021, č. j. MV-163280-4/SO-2021, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 8. 2021, OAM-15185-27/PP-2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území ČR 35 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2022, č. j. 16 A 86/2021-45, byla zamítnuta žaloba žalobce, již se domáhal zrušení uvedených rozhodnutí. Z tohoto rozsudku mj. plyne, že žalobci svědčil od 28. 6. 1993 trvalý pobyt na území ČR v důsledku uzavření manželství s občankou ČR. Manželství žalobce s L. M. bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 21. 6. 2016. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu Břeclav, sp. zn. 2T 7/2014, ze dne 10. 4. 2014 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu Brno, sp. zn. 7To 238/2014, ze dne 3. 7. 2014 a dále rozsudkem Městského soudu Praha, sp. zn. 73T 1/2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu Praha, sp. zn. 9To 64/2014, ze dne 17. 12. 2014 odsouzen pro trestné činy podle § 340 odst. 1 a 3 písm. a) (zločin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice jako člen organizované skupiny a za úplatu) a § 209 odst. 1 a 5 písm. a) (zločin podvodu se škodou velkého rozsahu) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k souhrnnému trestu odnětí svobody nepodmíněně na 7 let a 6 měsíců. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 1. 2016, č. j. OAM-2664-16/ZR-2014, byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalovaného podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 27. 1. 2016.
18. Svědkyně A. M. předložila správnímu orgánu prvního stupně zprávu zpracovanou společností Klinická psychologie a psychoterapie Praha s. r. o. z psychologického vyšetření ze dne 21. 2. 2023. z vyšetření byl učiněn tento závěr: „V rodině psychahereditární zátěž ze strany matky. Výrazná potřeba ujištění o blízkosti ze strany otce a partnerů a případně jiných osob. Blízký vztah s otcem, který slouží jako podpora pro jinak velice křehkou osobnost. Anamnesticky se ve vztazích snaží fungovat pečujícím způsobem v očekávání blízkosti a náklonnosti. Subjektivní potíže začaly po druhém rozchodu, kdy ve vztahu přítomné TS (pozn. soudu: tentamen suicidii - sebevražedný pokus) za účelem dosažení pocitu zájmu ze strany partnera. Nápadná nižší frustrační tolerance v případech, kdy není možno problémy řešit okamžitě. Slečna M. preferuje fungování v dlouhodobých partnerských vztazích a v současnosti vykazuje náhled na své potíže a snaží se získat kontrolu nad svým prožíváním, které zvládá regulovat v rámci vztahů s menší blízkostí (např. pracovní) a nedochází k selháváním v pracovní sféře. Intelektově nacházíme nevyrovnaný kognitivní profil s nápadně sníženou kapacitou pracovní paměti a horší analyticko-syntetické schopnosti, kdy se jako nejprůběhavější vysvětlení jeví vliv úzkosti. Rovněž přítomná snížená schopnost učení predisponující k adaptačním problémům v životních situacích. V rámci výkonových metod u slečny M. přítomná tendence k sebekritice v případě subjektivně vnímaného selhání. Predispozice k sebekritice a depresivnímu prožívání nacházíme v rámci osobnostních dotazníků a z hlediska projektivních metod je přítomná tendence k selháváním zvládacích mechanismů v situacích samoty a opuštění. V těchto situacích má slečna M. tendence k ujišťování se o blízkosti a obraz potíží vypovídá o vyšší hraniční úrovni osobnostní organizace s dominantní závislou tematikou a přítomnými prvky emoční Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nestability.“ Ze zprávy dále vyplývá, že svědkyně v době vyšetření užívala antidepresiva Ciprallex 20.

19. Dne 26. 4. 2023 bylo řízení o správním vyhoštění překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území členských států EU podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobci a jeho rodinným příslušníkům, kteří byli účastníky správního řízení, byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce ani další účastníci se ve stanovené lhůtě nevyjádřili a správní orgán vydal ve věci prvostupňové rozhodnutí.
20. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že se žalobce dopustil přestupku dle ust. § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, když nesplnil svou povinnost podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tzn. pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že v situaci, kdy jsou splněny podmínky stanovené v § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemá správní orgán možnost jakékoli správní úvahy a posouzení o tom, zda se žalobce protiprávního jednání dopustil úmyslně či z nedbalosti a zda povinnost opustit území uloží či nikoli. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, že uložení povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a zákona o pobytu cizinců je nejmírnějším opatřením, které lze v situaci, kdy cizinec pobývá nelegálně na tomto území, přijmout. Je tzv. donucovacím prostředkem k tomu, aby cizinec svůj pobyt na území ČR uvedl do souladu se zákonem, přičemž není možné, aby na základě posouzení přiměřenosti dopadu předmětného rozhodnutí automaticky vzniklo cizinci ze zákona pobytové oprávnění. Při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce zhodnotil správní orgán prvního stupně všechny okolnosti, podrobně zaznamenané v bodech 13. – 18. tohoto rozsudku, a to na str. 5 – 7 prvostupňového rozhodnutí. Poukázal na to, že vydané rozhodnutí, kromě povinnosti vycestovat z území členských států EU, není spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, která by měla přímý vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. Rozhodnutí rovněž nezakládá důvod pro zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob a neobsahuje ani zákaz vstupu na území členských států uplatňujících návratovou směrnici č. 2008/11/ES. Z tohoto důvodu nemá rozhodnutí vliv na možnost získat vízum či povolení k pobytu standardní cestou. Správní orgán prvního stupně připustil, že napadeným rozhodnutím bude do soukromého a rodinného života žalobce určitou měrou zasaženo. Nezpochybnil totiž vytvořené rodinné vazby a jejich pevnost a hloubku, avšak konstatoval, že důsledkem vycestování bude pouze omezení, nikoli znemožnění kontaktů se členy rodiny žalobce. Navíc je dle správního orgánu prvního stupně napadené rozhodnutí výsledkem protiprávního jednání žalobce, který musí být schopen nést následky, přičemž rodinu žalobce tvoří již dospělé děti a vnoučata, což však žalobce k dalšímu pobytu na území ČR bez potřebného povolení neopravňuje. Správní orgán prvního stupně připomenul, že pobytový status žalobce na území ČR byl od odsouzení za trestný čin nejistý, tudíž svým protiprávním jednáním žalobce vystavil nejistotě všechny členy rodiny, tedy i své dcery, které by odloučení snášely nejhůře. Problémy s pobytem mohl žalobce dle správního orgánu prvního stupně předpokládat již po svém odsouzení v roce 2013, tedy v době, kdy jej zejména nejmladší děti nejvíce potřebovaly. Ke zdravotnímu stavu žalobce správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce nedoložil své tvrzení o tom, že má rakovinu dutiny ústní, a proto vycházel z toho, že žalobce žádné zdravotní problémy nepociťuje, tzn. nemá. Ani zdravotní stav rodinných příslušníků není dle správního orgánu prvního stupně překážkou spojenou s vycestováním žalobce, když psychické problémy dcery A. jsou sice do jisté míry spojené s nejistotou týkající se pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce, avšak s ohledem na skutečnost, že se žalobce dopustil protiprávního jednání vědomě, nemohou být překážkou k vycestování žalobce. Správní orgán dále poukázal na skutečnost, že žalobce nikde nepracuje, nepodniká a pokud jde o uložený peněžitý trest a další dluhy, pak je žalobce finančně podporován rodinou a své dluhy může žalobce splácet i mimo území ČR. Správní orgán prvního stupně rovněž zhodnotil skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR dlouhou dobu, dokázal se do společnosti integrovat, velmi dobře ovládá český jazyk, avšak tuto snahu žalobce degraduje páchaná trestná činnost a nerespektování právních předpisů ČR žalobcem.

21. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Obsah odvolacích námitek byl téměř totožný s námitkami uplatněnými žalobcem v právě projednávané žalobě, neboť žalobce namítal nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života jak žalobce, tak i jeho zletilých dětí. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.
22. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
23. Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců tedy nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, publ. pod č. 3574/2017 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona ... o pobytu cizinců ... je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona.“
24. Z § 174a odst. 1 téhož zákona vyplývá, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
25. Žalobce v žalobce především namítal, že žalovaný nezhojil v napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelnost úvah správního orgánu prvního stupně týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí, když má za to, že správní orgán prvního stupně toliko konstatoval, že rozhodnutím nebude do rodinného či soukromého života žalobce zasaženo s odkazem na možnost jiného pobytového oprávnění. Tato žalobní námitka je nedůvodná a je zcela v rozporu s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů. Jak vyplývá z bodu 19. tohoto rozsudku, správní orgán prvního stupně se velmi podrobně zabýval tím, jaký dopad bude mít jeho rozhodnutí především na rodinný život žalobce a členů jeho rodiny. Vzal přitom do úvahy veškeré skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, včetně těch, které uvedl žalobce a jeho dcery ve svých svědeckých výpovědích. Jak vyplývá z bodu 20. tohoto rozsudku, není pravdivé žalobní tvrzení, že správní orgán prvního stupně odbyl posouzení přiměřenosti pouhým odkazem na možnost získání jiného pobytového oprávnění.

26. Žalovaná za podpory příslušných zákonných ustanovení [§ 50a odst. 2 písm. b), odst. 3, § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců] a přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015-35, ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65) se s těmito úvahami, jakož i se závěry z nich plynoucími, plně ztotožnila s tím, že je vzhledem k okolnostem případu považuje za dostačující. K přiměřenosti rozhodnutí pak doplnila své úvahy, a to na str. 4 – 8 napadeného rozhodnutí. Nejprve připomenula, že bylo správním orgánem prvního stupně za účelem zajištění přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce překvalifikováno řízení původně vedené jako řízení o správním vyhoštění na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Následně zdůraznila, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně dlouhodobě a zjevně opakovaně, neboť již v minulosti byl za neoprávněný pobyt řešen, přičemž uloženou povinnost vycestovat nerespektoval a nesplnil. Namítal-li žalobce, že jeho návrat do ČR je v případě jeho vycestování nereálný, pak žalovaná konstatovala, že žalobce může požádat například o udělení krátkodobého víza, které není samo o sobě vázáno na podmínku bezúhonnosti. Na rozdíl od uložení správního vyhoštění nepředstavuje rozhodnutí o povinnosti vycestovat přitěžující okolnost pro následné získání povolení k pobytu na území ČR.
27. Žalovaná dále poukázala na skutečnost, že se žalobce snaží mlživými, resp. lživými tvrzeními uvést správní orgány v omyl s úmyslem dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, neboť jeho dcera Zoya nestuduje, ale pracuje; není na něm závislá, ale finančně je závislý žalobce na ní; není jí 22 let, ale 24 let. V této souvislosti žalovaná znovu zdůraznila, že všechny děti žalobce jsou zletilé a samostatné s tím, že nikterak nezpochybňuje vztah mezi žalobcem a jeho dětmi „*avšak je toho názoru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do jejich soukromého a rodinného života, kdy účastníku řízení není napadeným rozhodnutím do budoucna zamezeno vstupu na území České republiky. Pokud by z nějakého důvodu potomci účastníka řízení trvali na osobním kontaktu, vzhledem k jejich zletilosti jim zcela jistě nebude nic bránit v tom, aby svého otce v zahraničí navštívili (či cestovali s ním). Pokud by osobní kontakt z nějakého důvodu možný nebyl, případný vzájemný kontakt může účastník řízení poskytnout i ze zahraničí (například prostřednictvím telefonu, sociálních sítí, či jiných internetových aplikací), a rovněž tak případná finanční podpora je zcela jistě možná i ze zahraničí (například elektronicky či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb).*“ Žalovaná rovněž přihlédla k tomu, že žalobce pobýval na území ČR dlouhou dobu, připomenula však, že „*po značnou dobu se jednalo o pobyt neoprávněného charakteru, kdy účastník řízení se zde současně uchýlil k páčání trestné činnosti, a zjevně rovněž nerespektoval správní rozhodnutí. Tyto skutečnosti zcela jistě nesvědčí o snaze o plnohodnotnou integraci do společnosti, kdy nepochybně není v zájmu České republiky, aby se na jejím území zdržovali cizinci dlouhodobě nerespektující právní normy.*“ Žalovaná shrnula, že prvostupňové rozhodnutí představuje, s ohledem na okolnosti daného případu, přiměřené a v zásadě velmi mírné, opatření.
28. Žalovaná se rovněž zabývala žalobcem namítaným (ne)souladem přijatého opatření s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a konstatovala, že Úmluva „*sice deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života cizince, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem, přičemž právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu.*“

29. Zdejší soud se s posouzením správních orgánů obou stupňů ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zcela ztotožňuje a pro důraznost opakuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-35).
30. K aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25, z něhož vyplývá, že rozhodnutí o povinnosti opustit území není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.
31. Zdejší soud k tomu doplňuje, že povinnost opustit území členských států EU či podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny základních práv a svobod. Dovolával-li se žalobce Úmluvy o právech dítěte (mezinárodní smlouvy stanovující občanská, politická, ekonomická, sociální a kulturní práva dětí), pak její aplikace na daný případ nedopadá, neboť pro účely této úmluvy je dítětem každá lidská bytost mladší osmnácti let (pokud podle právního řádu, jenž se na dítě vztahuje, není zletilosti dosaženo dříve), a v daném případě žalobce netvrdí žádné vazby k dítěti mladšímu 18 let, když všechny jeho děti jsou zletilé.
32. Soud stejně jako správní orgány obou stupňů, připomíná, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území ČR pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i žalobcovy již zletilé děti. Bude tedy na žalobci a jeho dětech, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se důsledky odcestování žalobce z území ČR (zřejmě pouze na přechodnou dobu) dotkly vzájemných vztahů co nejméně. Ani soud nemá důvod jakkoli zpochybňovat či bagatelizovat vzájemné vztahy mezi žalobcem a jeho dětmi, především dcerami. Nicméně v situaci, kdy to byl právě žalobce, který ponechal děti svému osudu tím, že páchal závažnou trestnou činnost, ač si musel být

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vědom důsledku v podobě trestu odnětí svobody, tedy znemožnění jeho péče o děti, které byly v té době nezletilé, se soudu jeví jeho dovolávání se shovívavosti ze strany úřadů za účelem zachování celistvé rodiny s důrazem na vzájemnou citovou vázanost jejích členů poněkud tristním. Pokud jde o dopad vycestování žalobce z území ČR na zdravotní stav dcery žalobce A., pak z psychologického vyšetření vyplývá, že A. užívá pro regulaci svých psychických problémů antidepresiva, že důvodem akutního řešení jejího psychického stavu nebyla (toliko) pobytová situace žalobce, ale partnerské neshody, a že oporou v životě při řešení různých problémů jí není pouze její otec, ale i její bratr žijící na území ČR. Soud je proto toho názoru, že do doby, než si žalobce zajistí pobytové oprávnění za účelem legalizace jeho pobytu v ČR, jeho vycestování z území neovlivní zdravotní stav A. takovým způsobem, který by mohl vyloučit uložení povinnosti žalobci opustit území, když veškeré zákonné podmínky pro takové rozhodnutí byly naplněny.

33. Soud nespatřuje žalobcem namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ani v jím zdůrazňované skutečnosti, že na území ČR žije již od roku 1993, tedy převážnou část svého života. Samotnou délku pobytu totiž nelze považovat za dostatečný důvod pro naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Ani délka žalobcova legálního pobytu zde navíc podle názoru soudu nic nemění na tom, že žalobce na území ČR pobýval od roku 2017 bez platného oprávnění k pobytu a že si měl být vědom následků tohoto svého protiprávního počínání. Současně lze mít důvodné pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, že k zemi původu nemá již žádné vazby a nikoho v ní nezná, když trestné činnosti, za níž byl odsouzen se dopouštěl právě organizovaně s dalšími Pákistánci, a to po téměř 20 letech nepřetržitého pobytu na území ČR.
34. K námitce, že se správní orgány nezabývaly skutečnou situací v zemi původu z hlediska bezpečnosti, stability a s ohledem na probíhající vojenské operace soud konstatuje, že se jedná o námitku, kterou žalobce poprvé uplatnil až v žalobě, přičemž soud neshledal žádný racionální důvod, pro který žalobce nesdělil konkrétní informace ohledně svých obav již během správního řízení. Žalobce tak učinil až v žalobě, přičemž své případné obavy vyjádřil zcela obecně. Žalobce se přitom mylí, pokud se domnívá, že také v rámci řízení o uložení povinnosti opustit území ČR jsou správní orgány povinny zkoumat stejné skutečnosti a tyto posuzovat podle hledisek stanovených pro řízení o mezinárodní ochraně. Obavy žalobce z návratu do vlasti by mohly být v tomto řízení relevantní, pokud by byly krom nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, zjištěny takové okolnosti, na jejich základě by uložení povinnosti vycestovat byly porušeny mezinárodní závazky ČR, především právo na život a zákaz mučení (čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) a zásada non refoulement. Tomu však v projednávaném případě nic nenásvědčuje. Ani v tomto případě soud nezpochybňuje, že celkový stav dodržování lidských práv v zemi původu žalobce je neutěšený, a že státní moc není způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů na celém území. Nicméně v daném případě nebyly žalobcem tvrzeny ani zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že v případě návratu žalobce do vlasti mu hrozí vážná újma na životě či zdraví, tedy skutečné nebezpečí, jak to předpokládá ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a jehož aplikace se žalobce domáhá. Správní orgány proto nepochybily, jestliže dospěly k závěru, že v daném případě neexistují důvody znemožňující vycestování žalobce z území ČR, resp. členských států EU.
35. Ani námitka nezákonnosti napadeného rozhodnutí, pokud žalovaná přistoupila ke zkrácení doby k vycestování z 60 dnů, který byla stanovena v prvostupňovém rozhodnutí na 30 dnů, nebyla shledána důvodnou. Žalobce se totiž mylí, pokud se domnívá, že žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

postupovala ohledně změny doby k vycestování v rozporu se zákonem. Je tomu právě naopak.

36. Doba k vycestování je stanovena v § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Do 30. 6. 2023 platilo rozmezí této doby od 7 dnů do 60 dnů. Změnou tohoto ustanovení, provedenou zákonem č. 173/2023 Sb., účinnou od 1. 7. 2023, však došlo ke zkrácení této doby na 30 dnů. Z důvodové zprávy k zákonu č. 173/2023 Sb. vyplývá, že ke zkrácení maximální délky doby k vycestování dle § 50a zákona o pobytu cizinců bylo přistoupeno v důsledku schengenských evaluací tak, aby to odpovídalo směrnici č. 2008/115/ES.
37. Podle části druhé, čl. IV, bodu 1. zákona č. 173/2023 Sb., upravující přechodná ustanovení, řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v tomto řízení se však postupuje podle § 50 odst. 4, § 50a odst. 3 a § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
38. S ohledem na citované přechodné ustanovení zákona č. 173/2023 Sb., které stanovilo povinnost postupovat v nedokončeném řízení u stanovení doby k vycestování podle zákona účinného ode dne nabytí jeho účinnosti (tj. podle zákona účinného od 1. 7. 2023), nezbylo žalované, rozhodující v odvolacím řízení již za účinnosti novely zákona o pobytu cizinců, než aplikovat účinné znění ustanovení § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to přesto, že nová úprava je pro žalobce méně příznivá.
39. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že v případě žalobcova vycestování mimo území EU dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území ČR. Soud se tudíž shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR (EU), které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený.
40. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. ledna 2024

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.